

Buurtwandeling 110 jaar Villapark Eindhoven

Informatie behorend bij de QR codes

HUIZE DE LAAK (B)

Parklaan 99.

Gebouwd in 1907 op de plek waar de riviertjes de Lakerloop en de Dommel samenvloeien. Architect J.W. Hanrath heeft een landhuis in Engelse neo-classicistische stijl gebouwd. De tuin is een ontwerp van Leon Springer. Anton Philips en zijn vrouw Anna Philips de Jongh woonden hier samen met hun drie kinderen (waaronder Frits Philips). Vele staatshoofden en industriëlen van over de gehele wereld, zijn hier te gast geweest (o.a. Henry Ford, Albert Einstein). Voormalig koningin Juliana had hier haar vaste logeervertrekken. Op dit moment is de Philips Company eigenaar van de villa. De inwonende rentmeester probeert alles zoveel mogelijk in de oorspronkelijke staat te behouden.

Architect Hanrath heeft naast de vele huizen in Villapark ook een deel van het stratenplan van Villapark ontworpen.

Beschrijving door de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed:

FABRIKANTENVILLA, De Laak met omringende TUIN, uit 1907 gebouwd in opdracht van Dr. A.F. Philips naar een ontwerp van architect J.W. Hanrath. De bebouwing ligt op een nagenoeg vierkant terrein tussen Parklaan en Nachtegaallaan.

Tweelaagse villa op een rechthoekige plattegrond onder afgeplat schilddak. Het dak is gedekt met leisteen en voorzien van een kroonlijst. Het pand is spiegelsymmetrisch opgezet. De voor- en achtergevel hebben hoekrisalieten, voorzien van pilasters in kolossale orde, met natuurstenen corintische kapitelen. De risalieten worden bekroond door tympanen. Tegen de linker- en rechterzijgevel zijn éénlaagse aanbouwen onder een plat dak (dakterras met balustrade) geplaatst. Het pand is uitgevoerd in baksteen en voorzien van een basement, door een natuurstenen band afgescheiden, een gepleisterde kroonlijst en diverse decoratieve elementen in natuursteen zoals guirlandes tussen ramen begane grond en verdieping in het middenstuk van de voorgevel, rond de ronde raampjes in de topgevels en in aanzet- en sluitstenen in de strekken boven de ramen. De deur in het midden van de voorgevel is in een classicistische omlijsting geplaatst bestaande uit een latei op zuilen. Het rondboogvormig bovenlicht van de deur heeft een waaivormige roedenverdeling. De ramen in de risalieten op de begane grond zijn samengesteld, naast de deur zijn dubbele ramen, gevuld met glas-in-lood aangebracht. Verder heeft het pand kruiskozijnen, de bovenlichten zijn steeds gevuld met glas-in-lood. De ramen zijn steeds voorzien van louvreliken. In het dakvlak zijn dakkapellen met kruiskozijnen aangebracht. Op de vier hoekpunten van het dak staan schoorstenen met een siersmeedijzeren bekroning. De villa ligt midden in een tuin, het toegangspad loopt vanaf beide straten en vormt een kwart cirkel.

Aan de straatkant is het pad voorzien van vierkante bakstenen pijlers met natuursteen bekroning, hierop is de naam van het pand uitgehakt "De" en op de andere pijler "Laak". Tussen de pijlers is een smeedijzeren hek geplaatst waarachter zich een bruggetje bevindt

over het water dat de tuin omgeeft. De tuin (oorspronkelijk ontwerp van L. Springer) heeft aan de straatzijde gazons, aan de achterzijde zijn diverse bomen en struiken zichtbaar. Haaks op het huis is tegen de linkergevel een kleine rechthoekige glazen kas, onder mansardedak met één bakstenen zijde, geplaatst.

Het woonhuis is van algemeen belang. Het heeft cultuurhistorisch belang als bijzondere uitdrukking van een culturele en sociaal-economische ontwikkeling, met name de stichting van een buitenplaats voor de oprichter van de Philipsfabrieken en in nieuw opgezet villapark. Het is van belang als bijzondere uitdrukking van een technische en typologische ontwikkeling. Het heeft architectuurhistorische waarden vanwege de verfijnde detaillering in de vormen van het 17e-eeuwse Hollandse Classicisme, het is van bijzonder belang in het oeuvre van de architect J.W. Hanrath. Het heeft ensemblewaarden wegens de samenhang van de bebouwing met de inrichting van de landschappelijke tuin. Het gehele complex is van belang wegens de architectonische gaafheid van ex- en interieur; het is van belang wegens de hoogwaardige architectonische kwaliteit van de samenstellende onderdelen. Het is van belang vanwege de architectuurhistorische, bouwtechnische en typologische zeldzaamheid.

VILLA ELSHEIM (C)

Parklaan 97.

Gebouwd in 1907 voor Jean Brüning (directeur Picus een sigarenkistenfabriek) Architecten gebr. Salm. In de villa vind je invloeden van Duitse Jugendstil. In 1938 werd hier het (tweede) Diaconessenhuis gevestigd. Tegenwoordig is het een onderdeel van reïntegratiecentrum en verpleeghuis Dommelhoef.

HUIZE DE GOOREN (D)

Parklaan 54.

Gebouwd in 1916 voor de fam. Elias (linnenfabrikant). De joodse familie is van origine afkomstig uit Pattersen bij Hannover. Architect is Hanrath. In de oorlog was dit huis gevorderd door de Gestapo, toen deze familie in Amerika verbleef. Nu wordt het als kantoor gebruikt.

VILLA GRANVILLE (E)

Parklaan 95

Gebouwd in 1916 voor sigarenfabrikant Remi Mignot. Architect Joseph Cuypers. In de architectuur zijn elementen van de chaletstijl verwerkt. Granville (Normandië) is de geboorteplaats van de grootvader van Remi. Het perceel is omsloten door grachten. Aan de kant van de Fazantlaan stroomt hier de Lakerloop en bevindt zich de schuur die een landelijke uitstraling heeft.

Maria Stokkermans in 3T-buurtmagazine in 2012:

interview met mevrouw Marianne Mignot, dochter van Frank Mignot en algemeen directeur van Mignot & de Block B.V.

Huize Granville werd in 1916 in opdracht van sigarenfabrikant Remi Mignot gebouwd. Het bedrijf bestond toen al bijna zestig jaar. In 1858 richtte de vader van Remi, Adolphe John Mignot (samen met zijn zwager Alexander de Bloek) de firma Mignot & de Block op en begon als eerste met de fabrieksmatige productie van sigaren. Tot dan toe was sigaren maken een huisvlijt. Het bekendste merk was Senator. Vanaf 1911 kwamen daar de sigaretten bij, o.a. de merken Hunter (met als reclameslogan "Ha, Heerlijk, Hunter!"), King's Cross waarvan een grote reclame op de gevel van de fabriek stond en Miss Blanche.

In 1944 startten we met het maken van de sigarettenvloeitjes onder de merknaam Mascotte. De zoon van Remi, Frank Mignot, was inmiddels in 1934 in de zaak gekomen. In 1969 werd de sigaren- en sigaretten poot verkocht aan Philip Morris. Veel oud-Eindhovenaren herinneren zich de fabriek aan de Kanaalstraat nog wel. In 1982 werd die gesloopt. Daar staat nu het kantoor van De Lage Landen op het Mignot en de Block Plein. De Mascottenvloeitjes hebben we gehouden en die maken we nog steeds. Het bedrijf bestaat inmiddels (2012) 154 jaar!"

Het landhuis op de Parklaan dateert uit 1916 en werd in opdracht van sigarenfabrikant Remi Mignot gebouwd naar een ontwerp van architect Joseph Cuypers uit Amsterdam. De villa kreeg de naam 'Granville', de plaats in Normandië waar Marianne's betovergrootvader vandaan kwam voordat hij naar Amerika emigreerde. Die naam staat aan weerszijden op de poorten aan de straat vermeld. De eerstesteenlegging (in de achtergevel van de villa gemetseld) vond plaats op 9 mei 1916.

De riante villa is zeer ruim van opzet. Het portaal loopt over in een royale hal waarop een groot trappenhuis uitkomt. Het echtpaar Remi en Nathalie Mignot betrok villa Granville met zeven kinderen, inwonend personeel en dan was er nog een logeerkamer.

Haar grootvader Remi was niet alleen fabrikant maar zette zich ook in voor de gemeenschap. Zo schonk hij aan de gemeente Eindhoven een stuk grond op voorwaarde dat het nooit bebouwd zou worden: het Mignotveldje. In het plantsoen werd op moederdag 1956 een momument onthuld als eerbetoon aan de vrouw in oorlogstijd. Het is gemaakt door Marianne's oom Willy Mignot en heeft als tekst '1940-1944 in trouw onwrikbaar schraagden zij de weerstand'. Na het overlijden van Frank Mignot, die met zijn familie al die jaren in Granville is blijven wonen, kwam het pand begin 2004 vrij.

"Onze bedoeling was de woonhuisfunctie zo lang mogelijk voor de buurt te behouden. Het bleek echter veel te groot voor bewoning door één familie. Toen hebben we gekeken of er appartementen in gemaakt konden worden. Als we al een vergunning zouden krijgen, het huis is immers Rijksmonument, zou je het pand dan totaal beschadigen, met name door de teloorgang van het prachtige centrale trappenhuis. Uiteindelijk hebben we dus na vijf jaar tijdelijke ontheffing van woonbestemming via een langdurige en lastige procedure bij de gemeente permanente ontheffing gekregen. Nu is er veel bedrijvigheid want er is een nieuwe huurder: ABNAMRO MeesPierson private banking gaat zich in de zomer van 2013 tegenover van Lanschot Bankiers vestigen.

De enorme tuin, ca 1 hectare groot, werd ontworpen en aangelegd door tuinarchitect Juchum uit Woensel. De tuin liep door tot aan de Fazantlaan, het huisje achterin was de

garage die in 1919 werd gebouwd. De tuin werd doorsneden door het riviertje de Laak, waar de wijk Lakerlopen naar genoemd is. Door rondom zijn perceel een gracht te laten graven werd de loop van het riviertje verlegd. Later werd het water van de Laak afgevoerd door een rioleringsbuis onder de Fazantlaan. Zoals vroeger gebruikelijk hadden we een grote moestuin, waar groenten voor eigen gebruik werden verbouwd. Behalve de gebruikelijke sla, tomaten, boontjes etc. herinnert Marianne zich nog de asperges.

Er was ook een tennisbaan waar haar moeder tot haar 88ste tenniste. Voor onwillige cliënten van de fysiotherapeut van 'Dommelhoef was een blik uit het raam naar buurvrouw Mignot voldoende om hen te motiveren.

NB: In 2020 vertrekt ABN-AMRO uit het pand en wordt het pand gekocht door Lee Foolen en zijn vrouw Dominique (achternichtje Mignot). Na een grondige verbouwing van het hoofgebouw, de bijgebouwen en de tuin gaat het pand eind 2021 weer particulier bewoond worden.

PARKLAAN 52 (F)

De villa is gebouwd in 1922 voor J. Wijers (luciferfabrikant). Architect Verschuyt. Een deel van de oorspronkelijke tuin is nog aanwezig. Hiervoor, eind 1900, stond tussen de weilanden het eerste huis in dit gebied "villa Christina" met tennisbaan. Het was een zomerverblijf van Weijer's schoonvader, luciferfabrikant Mennen. Deze woonde door de week aan het stationsplein en in de weekenden genoot hij met zijn gezin en vrienden van de landelijke omgeving. Tegenwoordig is hier van Lanschot Bankiers gevestigd.

HUIZE DE MEERLE (G)

Parklaan 93.

Gebouwd in 1917. Architect Hanrath. Het was de woning van Gerrit de Jongh, zwager van Anton Philips. Sinds 1953 bevindt zich hier het Academisch Genootschap. Het AG dat sterk gesteund werd door Anton was vroeger uitsluitend toegankelijk voor academici. Tegenwoordig kan iedereen lid worden en organiseert men o.a. lezingen, exposities, boekbesprekingen, discussiegroepen en allerlei sociale activiteiten.

SALTO SCHOOL REIGERLAAN (H)

Reigerlaan 3.

Nutschool voor lager onderwijs betrok deze school in 1915. Architect Hanrath. De Nutschool werd in 1876 gesticht op de hoek Grote Berg en Wal. Het witte huis, links van de school, werd gebouwd voor de hoofdonderwijzer. Onlangs heeft grote renovatie en nieuwe aanbouw plaatsgevonden. Deze werd in januari 2017 afgerond. Achter de school, en onderdeel hiervan, staat de voormalige fröbelschool. Gestart in 1928.

PARKLAAN 83 (J)

Het huis Parklaan 83 werd in 1928 door Charles de Haas gebouwd in de tuin van zijn woning. In de jaren zestig en zeventig was hier de Eindhovense Muziekschool gevestigd. Daarna studentenhuis. Nu woonhuis.

PARKLAAN 81 (I)

Dit huis werd gebouwd in 1915 voor Charles de Haes (textielfabrikant). Architect J. de Lugt. Het (eerste) Diaconessenziekenhuis werd er in 1933 gevestigd, met hulp van de hoofdverpleegster van Philips, zuster Johanna Kleinod en financiële steun van Anton Philips. (eerst even Julianaziekenhuis genaamd) Er waren 20 bedden. Tijdens de 2e wereldoorlog was hier de "Ortskommandantur" gevestigd. Hierna de G.G.D.

Pluvierlaan (K)

De twee woningblokken van deze straat werd door Hanrath ontworpen voor het hogere Philipspersoneel. Het is een prachtig geheel. De Pluvierlaan werd in 1929 aangelegd. Daarvoor lag hier het voetbalveld van EVV. Deze zijn naar de Aalsterweg verhuisd.

Parklaan 15 en 17 (L)

In deze woningen startte het in 1929 door ouders opgerichte, Lorentz Lyceum. Ze was vooral bedoeld voor het niet-katholieke hoger personeel van Philips. Ook de kinderen van de fam. Philips zaten hierop. Het ontving in het begin geen overheidssteun, wel van Anton Philips. Deze had ook wat moeite met de overheersende katholieke "macht" in de stad. Het lyceum bevond zich hier van 1930 tot 1935. Tijdens de oorlog zaten er Duitsers en daarna de geallieerden.

Café DE BEER (M)

Tongelresestraat 187.

Begonnen in 1912. De oorspronkelijke naam is café De Vredesduif. Genoemd naar de duivenvereniging die er gezeten heeft. De naam De Beer komt van de achternaam van de opa van de huidige uitbaatster Hennie. In 1927 is er een zaal aangebouwd, deze werd tijdens de 2e wereldoorlog als kleuterschool gebruikt. Het café ("huiskamer" van Tongelre) wordt bezocht door een zeer divers publiek (van kamper tot dokter en van vrachtwagenchauffeur tot jurist). Tegenwoordig is café De Beer ook het oefenlokaal van 'de Bonte Kraaien' (zanggroepje uit de buurt) en circa 2 keer per jaar houdt 'tAffeseert er een openbare repetitie (zie ook <https://www.facebook.com/taffeseert.eindhoven>)

Monument Vrouw in Oorlogstijd (N)

Mignot veldje (Plantsoen tussen Zilvermeeuwlaan-Pelikaanlaan-Parklaan-Kievitlaan)

In dit plantsoen staat een monument als eerbetoon aan de vrouw in oorlogstijd. Opschrift: "1940 – 1944 in trouw onwrikbaar schraagden zij de weerstand". Het monument, onthuld op Moederdag 1956, is gemaakt door Willy Mignot. (zoon van de tabaksfabrikant) In Eindhoven heeft hij o.a. Het reliëf "ik kom, ik ga" aan het NS Station, beeld "smid en leerling" op de Piuslaan en de ornamenten van de fontein op het Floraplein gemaakt.

PAUWLAAN 20 (O)

Blok van 4 woningen gebouwd in 1920/21 door de woningbouwvereniging RK Middenstand. Deze vereniging zette zich speciaal in voor woonhuizen t.b.v. ambtenaren, kantoorbedienden en onderwijzers. Iets verder, rechts, en in de Roeklaan vind je nog een soortgelijk woonblok, van dezelfde verenigingen.

Gaailaan 5 (P)

Voor dit pand in het trottoir zie je zogenaamde struikelstenen (Stolpersteine). Deze struikelstenen herdenken Joseph van Vlijmen en Bernard Andre van Vlijmen die op dit adres gewoond hebben. Beiden zijn overleden in 1945 in Auschwitz.

HET APOLLOHUIS (Q)

Tongelresestraat 81.

Gebouwd 1899 als sigarenfabriek "De Kroon". In de 1e W.O. was het een huzarenkazerne. Hierna overgenomen door firma Boelaars & Zn. Weer als sigarenfabriek met een uitbreiding aan de Valklaan. Hierna gebruikt als Bata schoenfabriek. Na de 2e W.O. onderkomen voor opgepakte NSBers. Daarna is er zeep geproduceerd en werd het een centraal magazijn voor Parfumerie Apollo.(nu Douglas). Vanaf 1978 door Paul en Helene Panhuysen in gebruik als platvorm voor beeldende kunst, geluidskunst, experimentele muziek en andere hedendaagse kunstuitingen. Na 1997 woonhuis en opslagruimte.

Maria Stokkermans in 3T-buurtmagazine in 2011

Het Appolohuis

Wie kent niet het grote, witte, raadselachtige fabriekspand op de hoek van de Tongelressestraat en de Valklaan? We gingen een kijkje nemen. Nadat we aanbelden in de Valklaan klikte de deur open en klonk van boven een stem die ons welkom heette. We klommen vier trappen op naar de tweede etage, waar we hartelijk ontvangen werden door H el ene en Paul Panhuysen. We dronken thee aan een tafel onder het raam in de zeer lange huiskamer. Op tafel lagen enkele boeken en CD's die verwijzen naar de meer dan honderd publicaties van Het Apollohuis.

Toen Paul en H el ene het huis kochten van het bedrijf Parfumerie Apollo (van de tegenwoordige Douglaswinkels) stond het bekend als 'Apollo'. Die naamsbekendheid wilden ze behouden en zo werd het 'Het Apollohuis'. Het enorme gebouw, dat uit drie verdiepingen en een zolder bestaat, blijkt al heel wat bestemmingen gehad te hebben voordat het in 1977 door de familie Panhuysen, samen met een vriend, werd aangekocht. Het is oorspronkelijk gebouwd als sigarenfabriek en was eigendom van de familie de Vries van Haeften. Het jaartal van de bouwen de architect zijn onbekend; het moet zo rond 1880 geweest zijn. De fabricage van het sigaren merk Nobel werd al v oor de eerste wereldoorlog beëindigd. De echtgenote van de fabrikant heeft er toen een weeshuis van gemaakt. In de eerste wereldoorlog was Nederland neutraal. Om die neutraliteit te handhaven werden in de omgeving van de grens plekken gezocht waar militairen gehuisvest konden worden. Zodoende werden in het gebouw Huzaren gelegerd. Rond 1920 is er een kantoor aan de fabriek gebouwd. Zodoende zijn er twee ingangen en twee trappenhuizen:  en voor de werkmensen en  en voor het kantoorpersoneel. V oor de Tweede wereldoorlog was

Alexander von Gluck eigenaar. Na de oorlog heeft Riddelee hier zeep gemaakt, (merk 'Acosy') en schoenfabriek Bata uit Best heeft het een tijd als distributiepunt gebruikt.

Hoe kwamen jullie tot een dergelijke aankoop kwamen?

Helene vertelt: Wij woonden al in Eindhoven in de Wilgenroosstraat en hadden een atelier en werkruimten in het voormalige Philips Röntgengebouw aan de Heezerweg. Toen Paul een solo-tentoonstelling in het van Abbemuseum kreeg in 1978, werd zijn werk, dat tevoren op diverse locaties was ondergebracht, in het gebouw van de Vihamij in de Dommelstraat samengebracht. Na de tentoonstelling wilden we het werk bijhouden en zochten we een grotere locatie in eigendom. Dat is Het Apollohuis geworden. We richtten onze woning in op de tweede etage met atelier en opslag van materialen die Paul gebruikt voor zijn objecten en installaties. Toen de mede-eigenaar naar Amerika vertrok hebben wij zijn aandeel in het gebouw gekocht.

Het Apollohuis kon kunstenaars tijdens de voorbereiding van exposities huisvesten en met hen samen werken. Dit leverde niet alleen vele contacten op, maar het was ook een grote stimulans voor de kunstenaars onderling; er ontstond een wisselwerking die de beeldende kunst en de muziek ten goede kwam. Het Apollohuis had een sociaalculturele functie in de stad. Van 1980 tot 1997 werden op de begane grond tentoonstellingen en concerten gegeven. Met plezier denkt Helene ook terug aan de prettige contacten met de school van haar dochter, de Nutsschool Reigerlaan. Als er voor de leerlingen interessante programma's waren of leuke experimenten, mochten ze komen kijken.

Tenslotte worden ook wij rondgeleid langs kleurrijke schilderstukken en interessante producties. Wat ons opvalt is hoe precies alles is geordend, opgeborgen en ongetwijfeld vastgelegd. We krijgen steeds meer respect voor het werk dat hier werd verzet.

Op de tweede etage werd ik door Paul binnengeroepen in zijn schildersatelier, een grote lichte ruimte. Hij was bezig met het decoreren van vazen en al werkend vertelde hij hoe zijn hele leven door zijn kunstenaarschap werd bepaald. Hij meent dat veel kunstenaars denken dat ze begenadigd zijn en dat dan de rest wel vanzelf komt. Natuurlijk heeft iedereen zijn typisch eigen talenten. Maar daar moet je wel mee aan de slag gaan; gewoon hard werken en veel dingen leren en je technieken eigen maken. Het is de combinatie van talent, bij hem ook op muzikaal gebied, en de drive naar weten, doorgronden, combineren en deduceren die Paul hebben gevormd tot de veelzijdig kunstenaar die hij thans is. Zelf zegt hij: 'Ik heb de wetenschappelijke en sociale belangstelling die ik thuis heb meegekregen vertaald naar mijn kunst. Neem nu bijvoorbeeld deze vazen die ik op verzoek van een vriend aan het decoreren ben. Ik volg steeds mijn eigen werkwijze. Eerst bedenken en uitzoeken wat en hoe. In dit geval bijvoorbeeld welke materialen, kleuren, bak-proces, etc. Na de start ben ik benieuwd hoe iets eruit gaat zien. Dit creatief proces laat ik gewoon gebeuren. Gaandeweg kom je voor verrassingen te staan en die uitdagingen maken mijn werk interessant en leuk.' In dit geval zelfs zo interessant, dat Paul nog zes vazen decoreerde! Zijn vrouw Helene maakte opnamen tijdens het proces.

Was u altijd al geïnteresseerd in schilderen of koos u ook voor een ander vak?

'Geboren en getogen in Maastricht heb ik daar de middelbare school gedaan. Daarna ging ik Rechten studeren in Utrecht. Na enkele jaren bleek dat niet juiste keuze. Zodoende ben ik

teruggegaan naar Maastricht naar de Jan van Eyck Academie. Eerst 'Vrij Schilderen'. Daar heb ik goed leren omgaan met verf, pigmenten en bindmiddelen. Vandaar dat ik mijn verf altijd zelf maak. Daarna koos ik voor 'Monumentaal'. Tot dan toe dacht men als je 'Monumentaal' ging studeren alleen aan glas-in-lood voor kerkraden. Gelukkig kwam daar in de vijftiger jaren Albert Troost werken, een begaafd leerling van Campendonk, leraar aan de academie van Amsterdam. Met zijn komst kwamen er ook profane opdrachten binnen, van d.e overheid en uit het bedrijfsleven. Mijn bedoeling was meer ervaring op te doen met het werk waar ik mee bezig was.'

Na de studie werd het zaak zich zo breed mogelijk te oriënteren. Toen hij deels ging werken om de kost te verdienen waakte Paul ervoor dat zijn creativiteit er niet onder zou lijden. Vanuit zijn wetenschappelijke achtergrond wist hij zich allerlei technieken eigen te maken. Met zijn open oog en artistieke aanleg vond hij steeds weer aansluiting bij nieuwe stromingen en ontwikkelingen en hij droeg daar zijn steentje aan bij. Hij beleefde veel plezier aan het toepassen van zijn ideeën en aan de verrassingen die deze met zich meebrachten. Niet alleen om als kunstenaar zoveel mogelijk te creëren, maar ook om anderen te kunnen laten delen in zijn ervaringen door middel van zijn schilderstukken en interessante producties. Toen Paul in 1978 een solo tentoonstelling in het van Abbe museum kreeg werd zijn werk, dat tevoren op diverse locaties was te zien, in het gebouw van de Vihamij in de Dommelstraat ondergebracht. Na de tentoonstelling zochten Paul en Helene een grotere locatie in eigendom. Dat is Het Apollohuis geworden.

Ik genoot van een rondleiding langs zijn kleurrijke schilderstukken en originele creaties, van de bijzondere toepassingen van materialen, ieder met een eigen verhaal, van interessante producten en installaties. Helaas wordt Het Apollohuis niet meer opengesteld voor het publiek. Paul is blij dat hij niet gepensioneerd is en als kunstenaar kan blijven werken. Zo won hij met zijn productie 'A Mechanical Gagaku Orchestra' tijdens de tentoonstelling SOUNDART 2010 in het Praetorium te Keulen als eerste buitenlander de ereprijs van de klankkunst.

Ik bedank Paul voor de ontvangst en wens hem nog veel gelukkige jaren samen met zijn vrouw in Het Apollohuis. Meer weten? www.paulpanhuysen.nl

Sigarenfabriek

Op de hoek Tongelresestraat/Lakenstraat (59) staat de voormalige sigarenfabriek van de Firma Crielaars. Zowel voor als achtergevel dragen een topgevel met een rozetraam.

HUIZE ANGELA (R)

Kwartelstraat. Gebouwd in 1920.

Dit gebouw was een nonnenklooster naast de voormalige Antonius van Padua kerk. Het werd bewoond door de zusters van Liefde uit Schijndel die o.a. werkten in de naastgelegen kleuter- en lagere school. (hoek Treurenburgstraat-Fazantlaan). Nu een verpleegvoorziening voor dak- en thuislozen.

Beek (S)

Fazantlaan, De Laak: Lakerloop.

KERKGEBOUW (T)

Fazantlaan.

Gebouwd in 1911. Architect Tj. Kuipers. In de kerk belangrijke, kleurrijke glas-in-loodramen die uit de in 1950 gesloopte H. Hartkerk van Cuypers, in Helmond komen.

1911 – 1969 Gereformeerde kerk

1973 – 1989 Turkse Moskee

1989 – 2008 Rooms Katholieke kerk, nieuwe plek voor de parochie van de iets verderop gelegen afgebroken Antonius van Padua kerk.

X – 2019 Kerk Eritrese Orthodoxe Gemeenschap.

Heden Sportschool

Botercontrolestation (U)

Fazantlaan 23 – Gebouwd in 1916 als botercontrolestation. Een van de toenmalige 9 onder rijks toezicht staande controlestations.

LAKERSTRAAT (V)

Het begin van straat waar de laatste 100 jaar weinig is veranderd. De nummers 12 t/m 20 zijn gemeentelijke monumenten. Op nr. 20 woonde tot 1950. Toon Kortooms, de schrijver van Beekman en Beekman. Op nr. 8 woonde Jo van Besouw die aan de kinderen van ongeveer half Eindhoven bijlessen heeft gegeven.

NRE terrein (W)

De benaming komt van: Nutsbedrijven Regio Eindhoven.

Door de sterke economische groei in de 19 eeuw was er meer behoefte aan gas. De 1e kolengasfabriek in 1857 tussen de Paradijslaan en de Wal. Toen die te klein was kwam in 1900 hier bij het Eindhovens kanaal een nieuwe fabriek. (nu Fifth).

De Peelcentrale (elektriciteitscentrale). Gefunctioneerd van 1912 tot 1915. Toen failliet.

Distributiepunt mijn gas (1930) .80 km pijpleidingen voor het Limburgse mijn gas.

Kantine (1930) Nu fietscafé/museum de Cyclist.

Het magazijn en toonzaal aan de Nachtegaallaan is ook uit 1930.

Grote gashouders die hier stonden zijn in de oorlog verwoest.

Picusvilla (X)

1883. Op de plek waar nu de nieuwe huizen staan aan de Lakerstraat en de Dommelhoefstraat. De fabrieken maakten o.a. sigarendozen. De houten boomstammen hiervoor werden aangevoerd via het Eindhovens kanaal. Nu rest alleen nog de Picusvilla.

Stoombierbrouwerij (Y)

Tongelresestraat

Voormalige bierbrouwerij, later als ijsfabriek gebruikt. Het pand is in 1884 gebouwd in opdracht van Coolen als stoombierbrouwerij 'De Valk' in Ambachtelijk Traditionele stijl.

Voor 1920 behoorde dit gebied tot de gemeente Stratum en was er veel industrialisatie. Bij de restauratie/verbouwing tot DAFmuseum is een aantal latere aanbousels verwijderd. Achter het brouwerijgebouw is een moderne hal geplaatst, door middel van een eveneens nieuw tussenlid met de oudbouw verbonden. Alleen het authentieke brouwerijgebouw met woonhuis en opslagruimte worden beschermd.

Hefbrug Tongelresestraat – Kanaal (Z)

Uhet eerste kwart van de twintigste eeuw, in de Tongelresestraat, over het Eindhovens kanaal nabij het havenhoofd in het centrum van Eindhoven. Rond 1995 gerenoveerd. Rijksmonument. Metalen hefbrug met vier ijzeren pijlers en een ijzeren hoofdstel. In de open pijlers zijn betonnen blokken (contragewichten) zichtbaar. De brug bestaat uit een houten dek met hekwerk. Het object heeft cultuurhistorisch belang als voorbeeld van de sociaal-economische ontwikkeling en de typologische ontwikkeling van de bruggenbouw. Het heeft innovatieve waarde. Het is zeldzaam wegens de constructie. (bron: Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed) Rijksmonument nummer: 518828

Eindhoven wilde zo graag een directe verbinding met de Zuid-Willemsvaart, dat het gemeentebestuur tussen 1843-1846 op eigen kosten het Eindhovens kanaal liet aanleggen.